

Zdaj se je Jerneja lotil sam krčmar, ki pa mu ni prav mogel do kože. Vsi drugi so pomagali jezljavemu godcu.

Med glasnim besedičenjem in velikim smehom se je zmračilo. Svetiljka pod stropom je motno zabrlela, in Jože je z dolgim pogledom potipal nemirno Mano in je šel počasi ven. Kmalu za njim se je zmuzala pa še ona, ki je ves čas pazljivo točila Nacetu.

(Konec prihodnjič.)

FRANJO ROŠ:

IZ POLNIH ČAŠ.

Široko sije površina vod
in vsa samo smehljajev je igranje.
Nebo je svoj visoki molk mirno
v razgretem blesku potopilo vanje;
v tišini sanj, v veseljstvu src leži —
poljub.

Čez vode čoln in v njem si ti z menoj.
Šumeč v globokem hladu gozd krog vsega.
Iz polnih prsi borov, bukev, smrek
do naju to duhteče zdravje sega,
jaz sem ga zdrav in že sem ga pijan
in ti.

Tako zori poletje in zori
mladost teh dni, živi samo od cvetja
in božje luči. O, že presvetla
so razodetja, iz omam zavzetja
in pretežko je to bogastvo src —
mladost!

Ti vse imaš, vse nama daš, mladost!
Prepolnih čaš že vino prekipeva.
O daj, da ti napijeva midvá
iz te mladosti, ki ji mej ne véva,
iz te krvi, ki že v nebo gori,
tebi, življenje!

